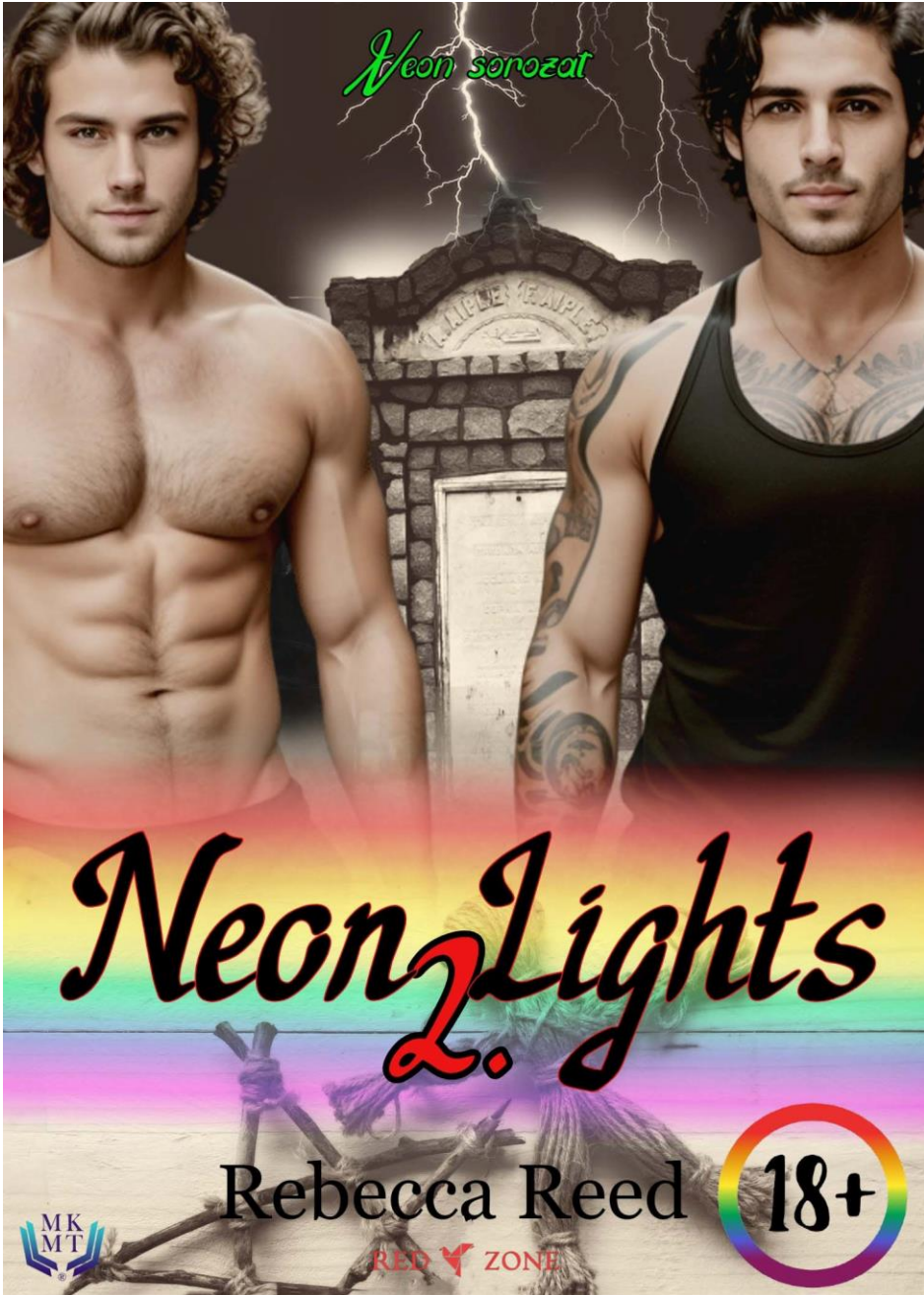

Neon sorozat

Neon Lights 2.

Rebecca Reed

18+

MK
MT

RED ZONE

„Ha utad rosszra fordul, vigyél egy barátot.”

J.K.Rowling

Rebecca Reed

Neon Lights 2.

Copyright © Rebecca Reed

Szerző elérhetősége: rebeccareed.iro@gmail.com

Kiadja a Red Zone Book

ISBN (pdf) 978-615-6485-56-4 (epub) 978-615-6485-57-1
(mobi) 978-615-6485-58-8

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A szervezők írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

Tartalomjegyzék

1. fejezet: Viharos szerelem	6
2. fejezet: Szívdobbanások	18
3. fejezet: Eltitkolt meló.....	29
4. fejezet: Csalódás	39
5. fejezet: Vigasz	48
6. fejezet: Rontás	58
7. fejezet: Aggodalom.....	67
8. fejezet: Újra otthon.....	77
9. fejezet: Kutatás	86
10. fejezet: Teli pohár.....	97
11. fejezet: Tetemek	107
12. fejezet: A múlt titkai	117
13. fejezet: Temetőtúra.....	127
14. fejezet: Elcsábulva.....	137
15. fejezet: Társasági élet	147
16. fejezet: Eseménydús éjszaka	157
17. fejezet: Bizonytalanság	166
18. fejezet: Ősztönzés.....	176
19. fejezet: Hagyj békén!	185

20. fejezet: Szeánsz	195
21. fejezet: Kábulat	205
22. fejezet: Kulcskérdés.....	215
23. fejezet: Menekülés	225
24. fejezet: Búvóhely	234
25. fejezet: Tűzharc.....	244
26. fejezet: Újra otthon.....	254
27. fejezet: A kripta titka.....	264
28. fejezet: Hírek.....	274
29. fejezet: Laza erkölcsök.....	284

1. fejezet: Viharos szerelem

Gabriel

– Ezek a házassági papírok nem érvényesek – nyújtja felém az iratainkat az ügyvéd. – Így nem írhatom a farmot mindkettőjük nevére, sajnálom. Illetve igen, de nem házastársként.

– Tessék? – Előredőlök, hogy jól hallottam-e. – Hogyhogy nem érvényesek?

– Bassza meg! – káromkodja el magát Rhys mellett, ezért felé kapom a fejem.

– Mi az? – Félve teszem fel a kérdést, mert az arcán már látom, hogy semmi jóra nem számíthatok.

– Elfelejtettem, hogy tíz napon belül érvényesíteni kellett volna.

Megfordul velem a helyiség. Nem érvényes a házasságunk? Rhys elfelejtkezett egy ilyen fontos dologról?

– Nos, akkor mi legyen? – kérdezi az ügyvéd, és a tulajdonosok is türelmetlenül várakoznak. A nő olyan szigorúan néz rám, mint anno a testneveléstanárom. Sosem bírtam az ilyen helyzeteket. Senki se kényszerítsen döntésre!

– Elállunk a vásárlástól, köszönjük! – közlöm mégis, mert szabadulni akarok innen. Kitolom magam alól a széket, felállok, és magamhoz veszem a papírjainkat az asztról.

– Hogy mi? Ne már, Gabe! – pattan fel Rhys is, és utánam lohol, mert feltépem az ajtót, és a folyosón száguldok, bár gőzöm sincs, jó irányba indultam-e.

Szememben könnyek gyülekeznek. Eddig boldog házas embernek gondoltam magam, erre kiderül, nem is vagyok az. A sötét falak összenyomnak, ki akarok jutni innen.

– Gabriel, várj már! – kiabál utánam Rhys. A folyosó végén, a lifteknél ér be, és amint megnyomom a gombot, maga felé fordít. – Ne haragudj, totál megfeledkeztem róla, annyi minden történt.

– Igen. Például az, hogy hozzád kötöttem az életemet. Vagyis, eddig úgy hittem.

Kinyílik a lift ajtaja, mindketten belépünk. Annyira ideges vagyok, hogy először a földszint gombját nyomom meg, de Rhys korigál a mínusz egyre.

– Most komolyan nem vesszük meg a farmot? – néz rám azokkal a túl szép szemeivel, ám ezúttal nem tud meghatni velük.

– Téged jobban érdekel a vacak farm, mint a házasságunk? – Értetlenül megrázom a fejemet, és amint kinyílik az ajtó, kiszárgulok rajta. Persze, a földszinten vagyunk, így mérgesen fordulok vissza. Teszek rá, hogy mindenki minket bámul.

– Nem, dehogy is, viszont szeretném azt a... – Elhallgat, inkább nem mondja ki.

Kényelmetlen némaságba burkolózunk. Rhys nyitja a kocsiját, beül a volán mögé. Legszívesebben taxival mennék haza, de nem akarom fokozni a kettőnk között lévő feszültséget. A lelkem sajog, és piszok rosszul érint, hogy az övé nem. Vagyis nem látszik rajta.

– Oké, tényleg elcsesztem! – szólal meg, amint besorolunk a főúton a jó sávba, és csupán lépésben araszolunk. – Vákuum

figyelmeztetett, hogy ne felejtsük el tíz napon belül bejegyeztetni, különben nem válik hivatalossá. Csakhogy Vegasban maradtunk három napot, aztán leutaztunk Mexikóba, mert kitalálták, hogy enchiladast akartok enni. Másnap jöttünk haza, akkor meg már ott volt az a millió pénz a számlánkon, és onnantól kezdve minden nap vásárolgattunk. Nem rémlik? – Úgy bámul rám, mintha ez az egész az én hibám lenne.

– Hogyne emlékeznék, de a házasságunk érvényesítését tutira nem felejtettem volna el – vágok vissza ingerülten. Nem szeretek most Rhysre nézni, inkább kifelé bambulok az ablakon. – Úgy látszik, neked az kevésbé volt fontos, mint elverni a pénzt.

Az utóbbit halkán morgom, de természetesen hallja. Már a levegővételéből tudom, hogy ezzel most rendesen betaláltam nála.

– Baszd meg, Gabriel! Ez kurvára nem volt szép! Mégis hány-szor kérjek bocsánatot miatta?

Megint rá nézek. Persze a szél rögtön az arcomba vágja a hajamat. Ingerülten seprem félre.

– Még egyszer sem kértél, de ha nehezedre esik, akkor ne tedd! – Utálok veszekedni vele, most sem szívesen teszem, de ez nem olyan valami, amit könnyen le tudok nyelni.

– Nem esik nehezemre. Bocsáss meg, kérlek! – feleli enyhe gúnnal a hangjában. – De hacker vagy. Meg tudod oldani, hogy érvényesek legyenek azok a kibaszott papírok! – csap mérgesen a kormányra.

– Tessék? – fordulok felé. Nem akarom elhinni, hogy ezt mondta. – Elbasztad, és én hozzam helyre? Nagyon úgy tűnik,

neked ez annyira nem is fontos... Tudod mit? Inkább ne szólj hozzám!

Szót fogad, mert tényleg csendben marad, én meg majd felrobbanok, és már az is bosszant, amiért nem beszél hozzám. Még a magyarázkodása is jobb volt az idegesítő csendnél. New Orleans utcáit figyelem. Minden ugyanolyan, mint máskor, csak az én életem változott meg. Az emberek jönnek-mennek, a házak barátságosak, mintha csak egy vidéki kisvárosban lennénk, azonban ettől a naptól fogva egy házaspárral kevesebb él benne. Vagyis, eddig sem voltunk házások. Fene! Minek gondolkozok ilyen baromságokon?

Amint hazaérünk, kipattanok a kocsiból, és felsietek az emeletre. Az ágyban, párnák közé temetkezve duzzogok több, mint egy órán keresztül, míg végül Rhys bejön hozzám, és leül mellém.

– Nagyon is fontos a házasságunk, különben nem vettelek volna el. Szeretlek Gabriel, és nem tudom, hogyan tegyem jóvá. Foglalom új időpontot, ha hajlandó vagy újra hozzám jönni.

Hangjából csak úgy süt a büntudat, és a szívem azonnal megenyhül. Belemosolygok a párnába, de még hagyom szenvedni egy kicsit.

– Megismerhettél már annyira, hogy tudd, hajlamos vagyok elcseszni dolgokat. Nem szándékosan teszem, egyszerűen csak ilyen vagyok. Meg tudsz bocsátani nekem? – Kezét ráfekteti a hátamra, és óvatosan megsimogat.

Veszek egy mély levegőt, és megfordulok. Rhys szeme könnyes, ami meglep és meg is hat. Felülök, hogy a karjaimba zárhassam őt.

– Én is szeretlek, de fáj, hogy nem is vagy a férjem.

– Szeretnék az lenni, ha adsz még egy esélyt – suttogja a fülembe.

Eltávolodok tőle, és a szemébe nézek.

– Túl gyakran kell megbocsátanom. Először orrba vágta, majd igazságtalanul bántotta, most pedig elfelejtettél egy ilyen fontos dolgot – grimaszolok, mert még kimondani is fáj. Szóra nyitná a száját, de leintem. – Senki sem tökéletes, én sem vagyok az, ám ez kicsit sok. Ha már így alakult, akkor azt szeretném, hogy bizonyíts. Nem várom el, hogy minden nap teperj értem, csak egyszerűen legyen normális a kapcsolatunk. Ne kelljen henteente megbocsátanom valamit.

Tisztában vagyok vele, hogy Rhysnek fáj szembesülnie a hibáival, és én sem érzem jól magam attól, amiért ilyesmit kérek tőle, de ő túl fontos nekem. Össze kell csiszolódnunk, mert nem akarok minden egyes héten veszekedni vele valami miatt.

– Igazad van, és sajnálom – sóhajtja a takaró sarkával babrálva –, de ígérj meg valamit!

– Hm? – billentem oldalra a fejem.

– Ha három hónapig nem csinállok semmi hülyeséget, akkor újra hozzám jössz.

– Három hónap? – nevetem el magam. – Nem szabsz túl rövid határidőt?

– Három hétig se szoktam bírni.

– Jó, ez mondjuk, igaz.

– Akkor? – türelmetlenkedik.

– Oké, legyen. Ha három hónapig jól viselkedsz, ismét kérünk időpontot. – Ujjaim a fekete, hullámos tincsek közé csúsznak.

– Szuper. Akkor most máshogyan is szeretnék kiengesztelni – jelenti ki, és hanyatt dönt az ágyon.

– Hé, ez nem így működik! – kacagok hangosan.

Rhys belefúrja a fejét a nyakamba, és máris harapdálni kezd.

– De bizony, így működik, Angyalkám. Kivánlak, és amúgy is régen volt már békülős szex.

– Múlt héten – emlékeztetem.

– Ó, igen, és mennyire élvezted! – Újabb harapást kapok, ezúttal a vállamba. Basszus, tényleg felizgat veled.

– Ahogy te is – nyögöm, mert Rhys hozzám dörgöli az ágyékát.

– Mindig élvezem veled, Gabe.

Megcsókol, és elveszek. Oda minden ellenállásom. Imádom őt, akár mennyire szétszórt és felelőtlen. Mert tudom, hogy emellett ezer más jó tulajdonsága van, amivel nap mint nap megdobogtatja a szívemet. Ilyen például, amikor reggelivel vár, vagy csak meglep valami aprósággal, de úgy tesz, mintha semmiség lenne, pedig tudom, hogy pontosan eltervezi, mikor, mit hozzon nekem. Szeretem, amiért mindig élelmet ad a hajléktalanoknak, amikor vásárolni megyünk, vagy rájöttem, hogy miután megkapta a pénzt az ékszerekért, egyből elutalt a nevelőotthonnak egy jelentősebb összeget. Nem dicsekedett veled, teljesen véletlenül láttam meg a köszönő levelet, amit egy könyvben rejtett el. Szóval, tényleg rajongásig szeretem őt, csak jó lett volna, ha időnként nem töri össze a szívem ilyen dolgokkal, mint az érvénytelen házasság.

– El kell ugranom Willhez a raktárba. Jössz velem? – kérdezi, miután lezuhanyoztunk, és épp a kedvencemet, a citromsárga pólóját húzza át a fején.

– Nem, mert Tommy üzent, állítólag valami fontosat akar – felelem, miközben én is öltözök. – Ami persze lehet, hogy nála csak azt jelenti, nem tölt be a kedvenc pornóoldala.

– Akkor mondd meg Vákuumnak, hogy igazán áttolhatná a formás seggét. Nem tetszik, hogy ennyire hanyagol, mióta mafiafeleség lett.

Elnevetem magam.

– Előtte ne merd feleségnek hívni, mert leharapja a fejed, de oké, megemlítem neki.

Egy rövid csókkal búcsúzunk a ház előtt. Rhys bepattan a fekete csodájába, és még épp elcsípem, ahogy megsimogatja a kormányt. Annyira imádja a Mustangját, hogy szerintem, ha nem szégyellné, néha abban töltené az éjszakát. Mosolyogva ülök be a saját kocsimba, és miután Rhys kiáll, én is elhajtok Tommy házához.

Eddig sem számítottam idegennek Tommy Lamotte-nál, de miután Vákummal összeköltözött, szinte hazajárok hozzájuk. A testőrök is barátságosan fogadnak, és kérdés nélkül nyitják előttem a hatalmas, faragott faajtót. Ez a ház még mindig gyönyörű, kár, hogy kevesen láthatják belülről. Annak idején bárki is válogatta össze a bútorokat benne, nagyon jó ízlése volt. Mindig is rajongtam a francia rokokóért. Szerintem nem giccses, és elképesztő, egykoron milyen bútorcsodákat tudtak létrehozni. Mind-egyik olyan, akár egy műalkotás.

– Pont időben! – kiált fel Tommy egyből, amikor meglát.

– Mihez időben? – Bemegyek hozzájuk, a konyhába, és az illatokból sejtem, mire céloz.

Vákuum mosolyogva felém dob egy *hellót*, és máris szorgoskodik tovább a cuki, habcsókmintás kötényében.

– Isteni bárányt sütöttünk. Érzed az illatát? – Tommy behunyt szemmel vesz egy mély levegőt, majd várakozóan rám szegezi a tekintetét.

– Hogyne éreznem. Elégé csábító. Mi a helyzet? – Kiszolgálom magam, poharat veszek elő, és csapvizet engedek.

– Szívességet szeretnék kérni, de majd elmondom ebéd közben – feleli Tommy, és tányérokat vesz elő.

Vákuumra pillantok.

– Ne nézz rám! Kimaradok belőle – emeli maga elé a sütőkesztyűbe bujtatott kezét, majd inkább kiveszi a bárányt a sütőből.

Ebből már sejtem, hogy Tommy nem éppen legális dolgot szeretne kérni tőlem. Segítek megteríteni, aztán leülök velük elfogyasztani a korai vacsorát, közben az elmúlt napok történéseiről beszélgetünk.

– Akkor végre elmondhatnád, miért hívtál – nézek Tommyra, miután eltüntettem a tényleg remek báránybordát.

Megdörzsöli a rövid, barna haját a feje tetején. A mozdulat eléggé árulkodó ahhoz, hogy már egészen biztos legyek a kérése jellegéről.

– Semmi extra. Az egyik barátom számára kérnék egy kis szívességet – forgatja az asztalon a borospoharát. – A jövő évi Mardi Grasra mostanában kell pályázni, és ezúttal három titkos társaság is versenybe száll. Természetesen mi szeretnénk nyerni.

– Megint fel kell törni a pályázati anyagokat? – vonom fel a szemöldököm.

– Ja, neked ez már rutinmelő, viszont óriási szívességet tennél vele. Edward bőkezűen meghálálná.

– Edward? – kérdezek vissza, mert nem tudom, kiről beszél.

– Edward Mayer – mondja ki Vákuum a nevet, és kiüríti a poharát.

– Ó! – nyögök ki mindössze ennyit.

Edward Mayert választották a múlt évben a karnevál legszebb férfijának. Nem véletlenül. Nyelek egy nagyot.

– Tudjátok, hogy Rhys kiakadna, ha elvállalnék egy ilyen melót. Megbeszéltük, hogy kiszállunk.

– Ne beszélj többes számban, mondtam, hogy én kimaradok belőle – emeli fel Vákuum a kezét ismét.

– Ugyan már, Gabriel! – horkant Tommy. – Két nap alatt megoldanád, Rhys észre sem venné. Ne mondd, hogy nem bizserreg az ujjad. Ismerlek már!

Egyből az asztal alá rejtem a kezem, mintha tényleg látszana rajta bármi.

– Nem lehet, sajnálom. Tartom magam az ígéretemhez – tiltakozok, de én magam is hallom, mennyire nem túl meggyőző a hangom.

– Komolyan cserbenhagynál? – biggyeszti le Tommy az ajkát. – Hatalmas lóvéről van szó. A karnevál több, mint egy millió embert vonz a városba. Ha mindegyik csak egy dollárt költ, az is egymillió, de annak a sokszorosát hagyják itt. Az összes vendéglátó-ipari és kereskedelmi egység a társaságunknak tejelne.

Emellett ott vannak a szerencsejátékok, mint a lottó és a bingó. Van elképzelésed, mekkora bevételről beszélünk?

– Nem sok közöm van hozzá. – Már a szám szélét rágcsálom idegességemben, mert nem akarom kimondani azt, amit valószínűleg úgymint ki fogok. Istenem! Akarom ezt a melót! Ez az életem, ebben vagyok jó.

– Ma lesz Edward beiktatása. Minden évben megbíznak valakit a karnevál szervezésével. Idén rá esett a választás, és tudom, hogy jól csinálná, ám ahhoz el kell nyerni a társaságunknak a szervezés jogát. Tényleg nem akarsz segíteni benne? – merzti rám Tommy a szomorú szemeit. Akkora színész, hogy nem igaz, mégis bedőlök neki. Vákuummal versenyezhetnének...

– Cseszd meg, Tommy, de ha Rhys megtudja, tartod a hátad! – emelem felé a mutatóujjam.

– Nem fogja megtudni. Holnap bemutatlak Edwardnak, de most mennem kell készülődni. Kösz, haver. Tudtam, hogy számíthatok rád – csap vállon, és felsiet az emeletre.

Vákuum engem bámul, én meg próbálom kerülni a tekintét, persze mindhiába.

– Most mi van? – kérdezem.

– Semmi. Nem leptél meg, ha erre gondolsz.

– Szeretem a munkámat, és már hetek óta jóformán gép elé sem ültem. Ráadásul Rhys... Mindegy, kicsit megérdemli – rántom meg a vállam.

– Mit csinált már megint? – sóhajt Vákuum, és felkönyököl az asztalra, úgy fürkészi tovább az arcomat.

– Nem érvényesítette a házasságunkat – árulom el egy keserű mosollyal kísérvé.

– Ekkora balfaszt, már bocs! – csattan fel. – Kétszer is elmagyaráztam neki.

– Miért nem nekem szóltál?

– Nem tudom. Ünnepeztünk, és vele került szóba. Eszembe sem jutott, hogy el fog felejteni egy ilyen fontos dolgot – húzza el Vákuum a száját. – Akkor most nem is vagytok házasok?

– Nem, és farmot sem veszünk. Így nem akarom. Azt kértem tőle, hogy bizonyítson.

Vákuum bólogat és hümmög is mellé. Rózsaszín haja eléggé fakónak tűnik most, bár lehet, csak a fények miatt.

– Megértem, bár ehhez képest most épp elhallgatni készülsz előle valamit. Nem túl fair – mondja őszintén.

– Tudom, de egyszer én is hibázhatok, vagy nem?

Egyből bólint.

– Én is szoktam hülyeségeket csinálni, úgyhogy nem ítélek. Tommynak fontos ez az ügy, te élvezed, Rhys pedig kapja be, amiért megint hülye volt. Már úgyis elvállaltad, szóval mindegy, és kibaszott irigy vagyok, amiért Edward Mayer közelében leszel. Nem kizárt, hogy én le is feküdnék vele.

– Bolond vagy! – nevetem el magam.

– Láttad te azt a pasit mostanában?

– Ja, nőekkel a címlapokon. Hogyne láttam volna.

– Nőekkel? – csillan fel Vákuum tekintete. Előkapja a telefonját, pötyög rajta valamit, majd felém tartja. – És ehhez mit szólsz?

El kell vennem tőle a készüléket, hogy közelebbről is megnézzem a fotót. Edward egy hajón áll fürdőnadrágban, barnára sült, izmost teste csak úgy ragyog a napsütésben. Egy hasonlóan

szexi pasit ölel, és nyelvét elég egyértelműen ledugta a partnere torkán, a nadrágja pedig ettől szembetűnőbben nem is feszülhetne. Te jó isten!

– Öhm, ezek szerint nem csak a nőket szereti – adom vissza a készüléket zavartan.

– Hát nem. A farkakért épp úgy rajong, úgyhogy a helyedben inkább Rhys féltékenységétől tartanék – kacsint rám Vákuum, én meg rájövök, hogy most még érdekesebbnek tartom ezt a melót.

2. fejezet: Szívdobbanások

Rhys

– Az túl sok. Ne nézz már madárnak! – tárom szét a karom, és sarkon fordulok.

– Oké, megint nyertél! – szól utánam Will. – De nem értelek, van elég pénzed...

– Attól még nem kell palira venni – verem hátba. – Átküldöm a papírokat, és szeretném, ha holnap már Ricardo gyerek nevéen lenne a kóceráj.

Will csípőre tett kézzel a fejét ingatja. Fején alig libeg pár kócska hajszál.

– Szerencsés, aki a barátodnak tudhatja magát. Megérdemli az a fiú, hogy megvedd neki a raktárt?

– Lógok neki eggyel, és egyébként is rendes kölyök. Imádja ezt a helyet, úgyhogy remélem, örülni fog neki.

– Ez nem kérdés. Jól van. Intézek mindent, és holnap kettőre gyertek aláírni – nyújtja felém az érdes tenyerét, ezzel megpecsételjük az egyezségünket.

Amikor megtudtam, hogy Will eladja a raktárt, nem volt kérdés, hogy megveszem Ricardónak. Csípem a srác hülye fejét. Segíteni szeretnék rajta, hogy ne az utcán kelljen seftelnie. Úgyes, biztosan jól vinné az üzletet, és a testvérei is segítenének neki.

Kimegyek a kocsimhoz, adok a felvigyázó kissrácnak tíz dolcsit, aki boldog vigyorral a képén tovaszalad, majd a kesztyűtartómból előhalászom a dugi cigimet. Már nem gyakran gyűjtök rá,

viszont most kibaszottul kell, mert még mindig feszült vagyok Gabriel miatt. Pontosabban magam miatt, hiszen mily meglepő, megint elbasztam.

– Mi a pálya, tesó? – kérdezi Retkes Rick, amikor felhívom.

– Holnap kettőre legyél Will raktáránál. És ne késs, mert fontos üzletet akarok kötni veled! – mondom, és megtámaszkodom a gyönyörűségem csomagtartójánál.

– Ajj má! Tudod, hogy pontos vagyok, mint a svájci vekker! Vigyek párat? Márió bátyám most szervált egy tucatot...

– Nem kell óra, te legyél ott, ennyi a lényeg! – szólok le, és ki is nyomom, mert ha Rick beindul, alig lehet lelőni.

Máris azon töröm a fejem, még mivel engesztelhetném ki Gabrielt. Elvihetném vacsorázni, de az olyan unalmas, valami különlegesebbet kell kitalálnom. Vagy túl átlátszó lenne? Teljes a tanácstalanságom. Miért is felejtettem el érvényesíteni a házasságunkat? Csak én követhetek el ekkora hibát. És így még a farmot sem vesszük meg, pedig annyira akartam. De megérdemlem. Ha mással történik mindez, bizonyára kiröhögöm, ám most nem tudok nevetni. Szánalmas vagyok.

Végül úgy döntök, nem esek túlzásba. Beugrok egy gamer szaküzletbe, és megveszem a legújabb játékokat, feltankolok chipsből és csokoládéból, aztán hazahajtok. Gabriel még nincs itthon. Elképesztő, mennyire megszoktam már, hogy mindig itt van velem. Elég pár külön töltött óra, és egyből hiányérzetem támad. Beviszem a szerzeményeimet a nappaliba, teszek be néhány doboz gyümölcsös sört a hűtőbe, aztán küldök neki egy üzit, hogy rendeljek-e vacsorát. Azt válaszolja, nem kell, de én se

egyek, fél óra múlva itt lesz. Elmosolyodom. Korábban hogyan élhettem nélküle? Egyértelműen Gabriel-függő lettem.

Borzasztó, de amikor belép az ajtón, képes lennék elsírni magam a boldogságtól. Létezik ilyen szerelem? Vagy csak én lettem ennyire puhány? Félelmetes.

– Szia! Vákuum csomagolt neked vacsit – emeli meg a dobozt, miközben ledobja a cipőjét.

– Vákuumcsomagolt? – Adja magát a poén, de Gabriel nem érti.

– Tessék? – Értetlenül néz rám. Odalépek hozzá, és a falhoz nyomva a szuszt is kicsókolom belőle. Már az illata is elég a teljes agykisülésemhez. Ő persze belekuncog a csókunkba. – Mi van veled?

– Csak szeretlek, az van. Mi finomat készített a pinkhajú barátunk? – veszem el tőle a dobozt, ezzel leplezve zavaromat, amiért megint elragadtattam magamat.

– Bárányborda, isteni finom. És nem sokáig lesz pink, holnap megy fodráshoz, újítani akar – újságolja Gabriel.

– Nocsak? Ezúttal neonzöld korszak következik? – Bedobom a kaját a mikróba.

– Nem tudom – nevet a csilingelő, tiszta hangján, és felém nyújtja a tányért, hogy ne dobozból egyek. Túl jól ismer már.

– Terveztél valamit ma estére? Mert vettem pár játékot, amiben szarrá vernélek, azonban vállalom, hogy utána megvigasztallak – vigyorgok rá.

– Haha, vicces! – lök meg, és besiet a nappaliba, hogy lecsekkolja, miket vásároltam.

Gabriel ezerszer jobb ebben, de imádok vele játszani, mert állandóan leteper, ha véletlenül sikerül egy-egy kört megnyernem. Olyankor átvedlik kiskamasszá, és birkózik velem, aztán mindig kénytelen vagyok szexszel lecsillapítani, annyira felspannolja magát.

Ez most sincs másképp. A negyedik körben végre sikerül nyernem ellene, amin ő felbassza magát, meglök, én visszaszólok, és máris a földön kötök ki. Innen pedig egyenes út vezet egy kibaszott jó szexhez. Ő is szereti ezt, önszántából mégsem hagyna nyerni sosem, minden alkalommal meg kell küzdenem a győzelemért.

– Mész valahová? – Másnap reggel tetőtől-talpig végigmérem.

A szexi, fehér lenvászón ingét viseli, a sötétkék nadrágjával, ami rohadt jól áll rajta. A haját pedig egy pánntal fogta hátra. Valószínűleg a kertbe sem szabadna kiengednem így, nemhogy a városba, mert még a full heteró pasiknak is el fogja csavarni a fejét.

– Csak Tommynak teszem rendbe a gépeit. Az összeset újra kell telepíteni, de két nap alatt végzek vele – hadarja, és már dugja is a lábát a fehér tornacipőjébe. – Viszont késő délután elugorhatnánk az edzőterembe.

– Akkor inkább a parkba. Jobb szeretek kint edzeni. Szerintem legkésőbb ötre végzek. Megveszem Ricardonak a raktárt Willtól.

– Micsoda? – áll meg Gabriel keze a levegőben, ahogy a kocsija kulcsát veszi magához. – Komolyan? Úristen! Mennyire fog örülni neki. Szeretnék ott lenni – csillan fel a tekintete.

Annyira szeretem, amikor lelkes, mert ilyenkor szinte ragyognak a kék íriszei. Le kellene fotóznom, hogy bármikor gyönyörködhessek a látványban.

– Majd elmesélem – bólintok mosolyogva.

– Délután találkozunk. – Gabriel búcsúpuszit lehel a számra, és kilibben az ajtón.

Elpakolok magunk után, mert most fontos, hogy minden apróságra odafigyeljek, amik Gabrielt bosszantani szokták, és az egyik ilyen a rendetlenségem. Miután nagyjából tisztává varázsolom a konyhát, felhívom az ügyvédet, és megtudakolom, mennyire akadtak ki a tulajdonosok. Nos, hát eléggé, úgyhogy annak a farmnak lőttek, de majd találunk másikat, ha újra eljön az ideje. Ezután én is átvedlek, és a Mustángommal bejárom a várost.

Van néhány elintézendő dolgom, ugyanis próbáltam okosan befektetni a pénzemet. Vásároltam részvényeket, egy tetováló szalont, két kisebb lakást, amit kiadtam bérbe, és most a rég óhajtott kocsmát szeretném felkutatni. Igaz, még hezitálok, mert ha megvesszük a farmot, én magam nem tudok beállni dolgozni, úgyhogy csak akkor megyek bele, ha nagyon tuti az üzlet.

Ebédidőre rájövök, hogy úgy tűnik, a kocsmám még várat magára, mert egyik hely se tetszik, se a számok, amelyeket elém toltak. Mivel Gabriel nincs velem, ezért lelkiismeret-furdalás nélkül bűnözök egy jó nagy hamburger menüvel, aztán Will raktára felé veszem az irányt. Nem értem, Gabe miért rinyál mindig az egészséges kaja és a házikoszt miatt, ha a chipset és a csokit gondolkodás nélkül tömi magába. Néha olyan kis különc, de így szeretem.

Ricardo már kint várakozik. Fehér pólóján piros huszonhetes szám virít, kissé elálló füléhez szorítva a telefonját fel-alá járkal. Bőszárú, fekete farmere a földet súrolja, így azon a részen erősen kikopott már az anyag.

– *Ne csináld má, tesó! Minek vakerelek akkor neked? Három kartonnal, igen. Melyik gádzsi vitte el? Ó, hogy a holló vájné ki a szemét!* – mondja egyfolytában a magáét, de ahogy meglát, lerázza az illetőt, és szélesre tárja a karját, hogy megöleljen.

– Valaki megint nem hallgat rád? Bármelyik szemét kivájom – lapogattam meg a hátát mosolyogva.

– Á, nem lehet ezekkel bírni, Holló Rhys! Pedig egyiknek sincs annyi gógyija, mint nekem – bökdösi a halántékát.

– Ezzel nem tudok vitába szállni.

A vállát átkarolva vezetem be a raktárba, azon belül Will csöppnyi irodájába, ahol már ott az ügyvéd is. Ricardo gyanakodva néz rájuk, majd rám.

– Ne ijedezz! Nincs semmi baj – nyugtatom. – Mit szólnál, ha mától tied lenne ez a kóceráj?

Ricardo szeme óriásira nyílik, és egyet hátralép.

– Dik, ne viccelj velem, tesó, ez nem jó tréfa! Bolondot akarsz csinálni csóri roma gyerekből?

– Úgy ismersz? – játszok meg egy kis felháborodást. – Komolyan kérdezem. Mert ha szeretnéd, Will máris a nevedre íratja.

– Ami azt illeti, már a nevére írtuk, csak aláírásra várnak a papírok – szólal meg Will.

Ricardo még mindig nem akar hinni a fülének, továbbra is a fejét kapkodja közöttünk.

– Emlékszel? Tartozok neked. Hát, én így rovom le az adós-ságomat. – Felveszek egy tollat az asztalról, és Rick kezébe adom.
– Írd alá nyugodtan, de ha akarod, előtte elolvashatod.

Végre Ricardo rájön, hogy nem viccelek. Ahogy aláfirkantja a papírt, heves hálálkodásban tör ki.

– Szűz Mária áldjon meg, drága tesvirem! Angyalok foglalják aranyba a neved! Mivel érdemeltem ki ezt a bőkezűséget? Édes Istenkém fenn az égben – vet gyorsan keresztet –, két szemed erre a sukár gádzsóra!

– Jól van, elég lesz, haver! – nevetek hátravetett fejjel a sok jókívánságon. – Will elmagyaráz mindent, de szerintem ismered a dörgést errefelé. Aztán csak ügyesen! – veregetem hátba, majd nagy nehezen sikerül elköszönnöm tőlük.

Úgy döntök, elugrok Tommyhoz, úgyis ott van Gabriel, és legalább Vákuummal is váltok néhány szót.

Amikor odaérek, csalódott vagyok, mert nem látom Gabriel kocsiját a ház előtt, de még a szokásos testőröket sem. A kopogtatásomra Tommy nyit ajtót, és úgy néz rám, mintha nem ismerne meg.

– Mi az? Ennyire ne örülj nekem! – morgom, és simán beszélök mellette.

– Nem, csak meglep, hogy itt vagy. Régen jártál erre.

– Lekötnek a pénzügyek – vetem oda nagyképűen.

Vákuum a nappaliban terpeszkedik, valami művészeti albumot lapozgat, és ő is pont olyan meglepetten néz rám, mint az előbb a szerelme. A haja ezüstre van festve, ami meg engem lep meg.

– Mi a franc van? – tárom szét a karom. – És miért nézel ki úgy, mint a saját nagyanyád?

– Jesszusom, Rhys! Kösz szépen a dicséretet! Amúgy meg mi lenne? – kérdez vissza. – És neked is, szia! – Int, hogy üljek le.

– Nem láttam Gabriel kocsiját – jegyzem meg, miközben helyet foglalok a fotelben, Tommy pedig leül Vákuum mellé, és átkarolja a vállát. – Azt mondta, itt melózik.

– Ja, megkértem, hogy tegye rendbe a gépeket az irodában – biccent Tommy.

– De neked itt van az irodád – mutatok a helyiség irányába. Vákuum hirtelen felpattan.

– Kávét vagy üdítőt?

– Nem kell semmi – rázom a fejem, és újra Tommyra pillantok, Vákuum meg visszaül.

– Máshol is vannak irodáim. Több is. – Tommy a fejét vakargatva válaszol, majd most ő áll fel. – Megyek, megfürdök, ti csak dumálgassatok.

Értetlenül nézek utána. Miért viselkednek ezek ilyen furán?

– Ne foglalkozz vele! – legyint Vákuum. – Kicsit fáradt. Tegnap este a titkos társaság beiktatási ünnepségén volt.

– És te nem tartottál vele?

– Titkos – rántja meg a vállát.

– Akkor nem is tudod, mi történik ott?

Vákuum felnevet, és maga elé tartva a kezét, megvizsgálja a lakkozott körmeit.

– Nos, éppenséggel tudom. Edwardot iktatták be, egy évig ő lesz a társaság kinevezett vezetője, így őt illeti a Mardi Gras szervezése is. Már amennyiben megnyerik a pályázatot.

– Aha, szóval ő szervezheti le az utcai orgiát – vágok egy grimaszt.

– Pont ez a jó benne. Szabadon meztelenkedhet bárki – vonogatja Vákuum a szemöldökét. – Edward tutira jó programokat szervezne. Tavaly ő lett a karnevál legszexibb pasija. Hát, nem sok minden takarta a testét.

– Jesszusom, arról az agyonszoláriumozott Ken babáról beszélsz? Még, hogy szexi! – horkanok fel. – Egyáltalán rá szabad bízni egy ilyen feladatot? Nem sok észt nézek ki belőle.

Tudom, ki az az Edward Mayer, hisz tele volt plakátolva vele az egész város, és hosszú ideig az újságok címlapján is az ő képe virított.

– Sajnos én nem ismerem személyesen, de megkapta a társaság gyűrűjét, szóval, most ő a góré. – Vákuum feláll. – Tényleg nem kérsz egy kávét?

Inkább kérek, és kimegyünk a kertbe, hogy rá tudjak gyűjtani. Már megint.

Meglátszik a változás, hogy Vákuum ideköltözött. A teraszon színes párnák és kerámiák sorakoznak, bohókás figurák, szélcsengők, meg persze virágok. Erről is Gabriel jut eszembe, neki tutira tetszik ez a stílus.

– Hallom, elfelejtetted érvényesíteni a házasságotokat. Vagy ne dumáljak róla? – dől hátra Vákuum a fehér kerti székekben.

– Tök mindegy! – rántom meg a vállam, és meggyűjtöm a cigimet. – Ismersz, úgyhogy gondolom, nem lepett meg.

– De igen, mert azt hittem, miatta megváltoztál. Ezért is merem rád bízni. Kicsit most hibásnak érzem magam.

– Pont ez az, hogy annyira rá figyeltem, meg erre a sok szarságra – mutatok körbe –, hogy épp a legfontosabbról felejtkeztem el. Vacak érzés, hogy Gabe már nem a férjem. De akarom, hogy újra az legyen.

Vákuum megereszt felém egy kedves mosolyt, majd átnyúl hozzám, és megszorítja a kezem.

– Sosem hittem, hogy egyszer ennyire szerelmes leszel, de örülök neki.

– Oké, akkor most már elárulhatnád, hol a fenében van Gabriel. – Összeszűkített szemekkel nézek rá, Vákuum egyből elkapja a kezét, és másfelé néz.

– Nem tudom. Tommynak sok cége van, de hívd fel, és biztos megmondja. – Belekortyol a kávéjába, és közben a kertet szemléli.

– Nem akarom, hogy azt érezze, nagyon rátelepszek. Néha így is túlságosan elragadtatom magam – vallom be. – Még mindig szoknom kell ezt az egészet.

– Hogy valaki szeret? – fordul felém mégis. – Én szerelmes voltam beléd, és észre sem vetted.

– Mi? – meredek rá.

– Jó, nem tartott sokáig, de tényleg beléd zúgtam. – Vákuum elpirul, nagyon cuki ilyenkor.

– Akkor még jó, hogy dupláztam – vigyorodok el.

– Hülye – forgatja meg a szemét. – Amúgy igen, az elsőnél zúgtam beléd, a másodiknál pedig rájöttem, el kell, hogy felejtselek.

– Viszont barátok lettünk. Szerintem többet nyertél vele – sandítok rá. Nem próbálok úgy tenni, mint akit nem lepett meg ez az egész. Tényleg gőzöm nem volt róla, Vákuum mit érzett évekkal ezelőtt, de hát valószínűleg nem gyakran találkoztam vele józanul.

– Igen, szerintem is – bólint megint mosolyogva. – Gabrielt pedig ne baszd el! Nagyon szeret téged.

3. fejezet: Eltitkolt meló

Gabriel

Edward Mayer egy modellügynökségnél dolgozik, gőzöm nincs, milyen beosztásban, de lehet, hogy ő a tulajdonos, mert akkora irodája van, mint egy kisebb lakás. Az egyik fala teljesen üveg, így tökéletesen szemmel tarthatja az alkalmazottait. Ha diszkrécióra vágyik, akkor egy kávébarna szalagfüggöny megoldja a problémát.

– Sokat hallottam már a zseniális képességeidről, bár Tommy elfelejtette megemlíteni, milyen szemtelenül jóképű vagy – mondja Edward, miközben megszorítja a kezem, és máris sikerül zavarba hoznia, de csak azért, mert neki sincs oka panaszra. Nemcsak helyes, de ismert is, ami picit frusztrál engem.

– A zseniális képességeim majd kiderülnek. Miben tudok segíteni? – nézek a kutakodó, szürke szemekbe.

– Hm, egyből a munkára térsz. Oké, legyen – int egy zöld színű bőrfotel vagy forgószék felé, inkább a kettő keveréke az ülőalkalmatosság, mindenesetre pizsok dizájnos.

Míg elhelyezkedek, hirtelen felbukkan egy szőke nő, tálcával a kezében, rajta kávé, víz és kekszféleségek. Úgy rémlik, az iroda előtt ült, ezért ő lehet Edward titkárnöje, de egy másik kísért be engem.

– Köszönöm, Betty! – mosolyog rá Edward, a nő pedig viszonozza, leteszi a tálcát az íróasztalra, majd kilibben az ajtón. Edward hosszan követi tekintetével, és szórakozottan fordul vissza